

Nederlands Tijdschrift voor Fiscaal Recht 2018/503

**Uitspraak op bezwaar tegen voorlopige aanslag is een beslissing op verzoek herziening;
Rechtbank Zeeland-West-Brabant, nrs. BRE - 17 _ 6284 en 17_6285**

Belastingjaar/tijdvak	2016
Brondocumenten	Rechtbank Zeeland-West-Brabant 19 december 2017, nrs. 17/6284 en 17/6285
Trefwoorden	ontvankelijkheid, integrale proceskostenvergoeding, voor bezwaar vatbare beschikking, prorogatie
Wetsartikelen	Awb AWR - art. 26 BPB - art. 2
Auteur	mr. W.Y. Ip [1]
Publicatiedatum NTRFR	1-3-2018
Afleveringsnummer	9
ECLI	ECLI:NL:RBZWB:2017:8281

Samenvatting

Aan belanghebbende worden voorlopige aanslagen IB en Zvw over het jaar 2016 opgelegd. Gemachtigde van belanghebbende heeft verzocht de aanslagen te verminderen naar nihil. In correspondentie met de inspecteur wijst gemachtigde de inspecteur tweemaal op het feit dat bezwaar maken tegen een voorlopige aanslag niet mogelijk is. De inspecteur doet evenwel uitspraak op bezwaar. Gemachtigde gaat namens belanghebbende in beroep. De rechtbank is met gemachtigde van oordeel dat de beslissing van de inspecteur geen uitspraak op bezwaar is, maar een beslissing op het verzoek om herziening van de voorlopige aanslag. Omdat geen verzoek tot prorogatie is gedaan, is het beroep (kennelijk) niet-ontvankelijk. Belanghebbende heeft verzocht om een integrale proceskostenvergoeding omdat hij door verwijtbaar handelen van de inspecteur noodgedwongen beroep heeft ingesteld. De rechtbank stelt de inspecteur in de gelegenheid om hierop te reageren. Om de vaart in de procedure te houden, beslist de rechtbank reeds op het beroep, maar houdt de beslissing omtrent de proceskostenvergoeding, naar analogie van het oude art. 8:73, lid 2 Awb, aan.

(Beroep kennelijk niet-ontvankelijk.)

Commentaar

Sinds de wijziging van art. 9.5 Wet IB 2001 in 2010 kan op verzoek een voorlopige aanslag worden herzien. Als het verzoek geheel of gedeeltelijk wordt afgewezen, kan tegen die beslissing bezwaar worden gemaakt. Deze regels zijn wat mij betreft duidelijk. Maar blijkaar niet voor de inspecteur in deze zaak. Hij heeft namelijk het verzoek van belanghebbende om zijn voorlopige aanslag (tot nihil) te verminderen als bezwaar tegen de aanslag in behandeling genomen. De gemachtigde van belanghebbende – die de regels wél kent – heeft de inspecteur er tot tweemaal toe op gewezen dat het niet mogelijk is om bezwaar te maken tegen een voorlopige aanslag als zodanig. Desalniettemin heeft de inspecteur uitspraak gedaan, en wel door het bezwaar ontvankelijk te verklaren en de aanslag niet te verminderen. Ik vraag mij af hoe dit kon gebeuren. Worden dergelijke beslissingen niet collegiaal getoetst? Of is dit een eenmalige ommissie geweest? Ik hoop het laatste.

Dat belanghebbende beroep heeft ingesteld tegen de litigieuze uitspraak mag geen verrassing zijn. Dat geldt evenmin voor zijn verzoek om een integrale proceskostenvergoeding toe te kennen. In de beroepsfase onderkent de inspecteur dat het verzoek van belanghebbende om de voorlopige aanslag te verminderen ten onrechte is aangemerkt als bezwaar in plaats van een verzoek om herziening en dat hij ten onrechte uitspraak heeft gedaan in plaats van een voor bezwaar vatbare beschikking te nemen. Zijn uitspraak moet worden aangemerkt als een afwijzingsbeschikking op het verzoek om herziening. De rechtbank acht dit juist en ook proceseconomisch, omdat anders een voor bezwaar vatbare beschikking ontbreekt. Nu niet is verzocht om prorogatie (art. 7:1a Awb) en een voortvarende behandeling gewenst is wegens kennelijk urgente invorderingskwesaties, beslist de rechtbank eerst dat het onderhavige beroep in de ‘hoofdzaak’ kennelijk niet-ontvankelijk is. Dit betekent dat de inspecteur het beroep als bezwaar tegen de afwijzingsbeschikking in behandeling moet nemen. Vervolgens oordeelt de rechtbank dat – gelet op wat er allemaal is gebeurd – belanghebbende in aanmerking komt voor een proceskostenveroordeling. De inspecteur krijgt echter nog de gelegenheid om te reageren op het verzoek van belanghebbende om een integrale proceskostenvergoeding. Met betrekking tot deze proceskostenveroordeling houdt de rechtbank de beslissing dus aan. Dat doet zij met analogische toepassing van art. 8:73, lid 2, Awb (oud), op grond waarvan in het verleden, toen het huidige art. 7:15 Awb nog niet bestond, schadevergoeding werd toegekend voor de proceskosten in de bezwaarfase (HR 17 maart 2006, nr. 41.888, [NTRFR 2006/420](#)). Voor een (inkomstenbelasting)procedure als de onderhavige, is voornoemde bepaling, voor zover het gaat om schadevergoeding in plaats van proceskosten, nog steeds van toepassing (art. V Wet naadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (Stb. 2013, 50)), zodat deze bepaling in

zoverre vatbaar is voor analogische toepassing. Met een zodanige toepassing heb ik geen moeite, omdat zij ten goede komt aan de rechtsbescherming. Of het verzoek van belanghebbende om een integrale proceskostenvergoeding moet worden toegewezen, laat ik in het midden, aangezien de rechtbank nog een (eind)beslissing op dit punt moet nemen en mij daarom terughoudendheid past.

[1] Mr. W.Y. Ip is verbonden aan de Vrije Universiteit Amsterdam.